

Förbundsordförande har ordet 090830

I helgen som gick avlöpte i Varberg dels SM i inlines, dels RM i denna gren. Varbergs Rullskridskoklubb arrangerade återigen mästerskapen och det på ett utomordentligt sätt. Dennis Bengtsson och Co har verkligen all heder av arrangemanget ! I anslutning till mästerskapen hade vi från förbundet ett styrelsemöte så vi hade tillfälle att både under lördagen och söndagen ta del av mästerskapstävlingarna. Devisen fartfyllt och modernt levde verkligen mästerskapen upp till men ordet ungt som också i olika sammanhang nämnts som ord för att markera karaktären på svensk skridsko saknades. Deltagarantalet i yngre ålder var i klar minoritet så vi har en bit att gå för att få in de yngre i sporten. Men det kommer, det är jag säker på. Med nyinvigd bana i Karlstad, stort engagemang därifrån men också från andra håll t.ex. från företrädare i Stockholm, Motala och Örebro bör vi snart ha fått upp föreningsengagemang omfattandes också ungdomar.

Inom hastighetsåkning har vi ett läge där närmandet till de olympiska spelen alltmer sätter prägel på förbundets verksamhet. Vårt elitråd, som ju omfattar alla våra grenar, märker detta särskilt bl.a. på det sättet att de uttagningskriterier för deltagande inom hastighetsåkning man vaskar fram också leder till arbete med krav på motsvarigheter inom de andra grenarna. Short- track är ju olympisk gren så där blir det naturligt att fastställa kriterier för förbundets satsningar på deltagande men också för inlines och satsningar mot mästerskapstävlingar. Just nu är hastighetsåkarna i Salt Lake City för att förbereda den kommande OS-säsongen ett resultat av väl genomarbetade överväganden om lämpliga förberedelser.

Jag får ett intryck av att det börjar "röra" på sig inom våra sporter inte minst ute i landet. Beslutet om en konstfrusen bana för hastighetsåkning i Linköping är glädjande, invigningen av banan för inlines i Karlstad likaså, engagemanget med en inomhusarena i Östersund känns som en jätteutmaning. I den senare delen kommer vi inom kort att ha ett möte med företrädare för SOK, Svenska skidförbundet och Svenska Skidskytteförbundet samt företrädaren för det bolag som äger marken där anläggningen skall ligga. Klarläggande av status och några strategier för att genomföra projektet hoppas jag blir resultatet av träffen. Kanske också resonemang om att fler specialförbund skulle bjudas in t.ex. konståkning och curling vilka också – i vart fall tankemässigt – skulle kunna dra nytta av en satsning med ett "Vinterpalats" i Östersund.

Från vårt styrelsemöte kommer Kenth Borgström att lämna en rapport, ta del av den när den kommer så får du en bra bild av läget i styrelsen. Kan väl för övrigt nämna att jag börjar få lite reflektioner från läsare av vår hemsida och mina texter under förbundsordföranden har ordet...

Nu senast fick jag ett innehållsrikt brev från Jan Kilian, en person med en fantastiskt spännande bakgrund. Jan kom till Sverige efter kriget och hade som bakgrund bl.a. att han varit uttagen som skridskoåkare för Ungern till OS 1948. En tragisk olycka satte stopp för en fair chans för honom i spelen. Efter avhopp 1949 – det var enda möjligheten vid tiden för järnridåns existens att få en dräglig tillvaro – kom han så småningom till Sverige och blev skridskoinstruktör här. En av hans adepter var Jonny Nilsson. Tänka sig att en av de som lärde ut skridskoåkning till en av de mest framgångsrika svenska åkarna genom tiderna är en man från Ungern ! Om Jan och hans instruktörsmetoder finns en devis ; En invalid, en medelmåtta och en ointresserad revolutionerade en hel idrottsgren. Invaliden var en bekant till Jan som fysiskt sargad efter kriget utvecklade träningsmetoder, medelmåttan (enligt Jans beskrivning) var just Jan själv, likaledes den ointresserade (Jan var då mer intresserad av andra sporter). Men intresset väcktes, medelmåttan blev OS-deltagare och den då ointresserade Jan blev också riksinstruktör. Jan har många andra strängar på sin lyra, fotbollsskola, medverkan i Buster (ikontidning numera). Men hans beskrivning är tankeväckande för dagens situation som handlar om hur vi skall få ointresserade intresserade och att medelmåttorna sällan är just detta utan snarare slumrande stjärnor vi skall väcka till liv med instruktörskap som stimulerar och intresserar.

Har ni andra berättelser om våra sporter, skriv gärna till mig och berätta.

Med vänlig hälsning

Roger